

SVÉ TĚLO A KREV ZASLIBTE IMPÉRIU.
SRDCE SI VŠAK PONECHTE.

SABAA
TAHIROVÁ
JISKRA
V POPELU

NEW YORK TIMES BESTSELLER

HOST

SABAA
TAHIROVÁ

JISKRA
V POPELU

SABAA
TAHIROVÁ
JISKRA
V POPELU

BRNO 2016

Copyright © 2015 Sabaa Tahir

Cover photos credits:

© Dudarev Mikhail / Shutterstock.com

© Kalcutta / Shutterstock.com

BLM Winter Bucket List #22: Eagletail Mountains Wilderness, Arizona,
for Hikes with Dramatic Scenery by Bob Wick, BLM
(www.flickr.com/photos/mypubliclands/16111883447/), CC BY 2.0, modified
Translation © Petra Johana Poncarová, 2016

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2016 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-693-9 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-694-6 (Formát ePub)

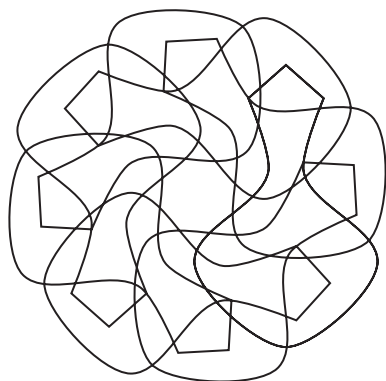
ISBN 978-80-7491-695-3 (Formát MobiPocket)

*Kashimu, který mě naučil, že můj duch
je silnější než můj strach.*

ČÁST I

Nájezd

I

LAIA

Můj starší bratr chodívá domů v temných hodinách před rozbřeskem, kdy odpočívají dokonce i duchové. Je cítit ocelí, uhlím a kovárnou. Je cítit nepřáteli.

Protáhne své vyhublé tělo oknem, bosé nohy tiše došlápnou na rákosí na podlaze. Zpoza něj dovnitř zavane horký pouštní vítr. Závěs zašelestí. Na zem dopadne jeho skicář a on jej nohou rychle zastrčí pod lehátko, jako by to byl nějaký had.

Kde jsi byl, Darine? Ve svých představách mám odvahu se zeptat a Darin mi věří dost na to, aby mi odpověděl. Proč pořád někam odcházíš? Proč to děláš, když tě děda s babičkou potřebují? Když tě já potřebuju?

Už téměř dva roky se ho každou noc chci zeptat. A každou noc mi chybí odvaha. Zbyl mi jen jeden sourozenec. Nechci, aby se přede mnou uzavřel tak, jako se uzavřel přede všemi ostatními.

Ale dnes v noci je to jiné. Víím, co je v jeho skicáři. A taky víím, co to znamená.

„Neměla bys být vzhůru.“ Darinův šepot mě vytrhne z myšlenek. Má kočičí schopnost vycítit past — zdědil ji po naší matce. Zatímco zapaluje lampu, posadím se na lehátko. Nemá cenu předstírat, že spím.

„Už platí zákaz vycházení a kolem prošly tři hlídky. Měla jsem strach.“

„Dokážu se vojákům vyhnout, Laio. Mám s tím spoustu zkušeností.“ Opře si bradu o moje lehátko a usměje se matčíným líbezným, nepravidelným úsměvem. Známý pohled — je to tentýž pohled, kterým se na mě dívá, když se probudím z noční můry nebo když nám dojde obilí. Ten pohled říká, že všechno bude v pořádku.

Zdvihne knihu, kterou mám na posteli. Přečte si název: *Sbírej za noci*. „To zní strašidelně. O čem to je?“

„Jsem na začátku. Je to o džinovi, který...“ Zarazím se. Chytré. Moc chytré. Poslouchá příběhy zrovna tak rád, jako je já ráda vyprávím. „To je jedno. Kdes byl? Děda měl dneska ráno dvanáct pacientů.“

A já jsem za tebe zaskakovala, protože sám jich tolik nezvládne. Což znamená, že babička musela sama naplnit sklenice zavařeninou, aby byly připravené pro kupce. Jenže to nestihla. Teď nám kupec nezaplatí a my budeme v zimě hladovět. Jak je možné, že tě to pro všechno na světě vůbec nezajímá?

Tohle si říkám v duchu. Z Darinovy tváře se už úsměv vytratil.

„Já se na léčitelství nehodím,“ řekne. „Děda to ví.“ Ráda bych mu dala za pravdu, ale vzpomenu si, jak měl dědeček ráno svěšená ramena. Vzpomenu si na skicář.

„Děda s babičkou na tebe spoléhají. Aspoň s nimi mluv. Vždyť to trvá už celé měsíce.“

Čekám, kdy mi řekne, že tomu nerozumím. Že bych ho měla nechat na pokoji. Ale on jen potřese hlavou, sesune se na lehátko a zavře oči, jako by ho ani nenapadlo, že by mi měl odpovědět.

„Viděla jsem tvoje nákrasy.“ Ta slova se ze mě chvatně vyřinou ven a Darin je okamžitě na nohou, obličej jako by mu zkameněl. „Neslídila jsem,“ řeknu. „Jedna stránka se uvolnila. Našla jsem ji, když jsem dneska ráno měnila rákosí.“

„Řeklas to babičce a dědovi? Viděli to?“

„Ne, ale..“

„Laio, poslouchej mě.“ Já to ksakru vůbec nechci slyšet. Nechci poslouchat jeho výmluvy. „To, cos viděla, je nebezpečné,“ řekne. „Nesmíš o tom nikomu říct. Nikdy. Nezávisí na tom jenom můj život. Jsou tu ostatní..“

„Ty pracuješ pro Impérium, Darine? Pracuješ pro Válečníky?“
Mlčí. Zdá se mi, že mu odpověď vidím na očích, a dělá se mi zle. Můj bratr zrazuje vlastní lid? Můj bratr se přidal na stranu Impéria?

Kdyby hromadil zásoby obilí, prodával knihy nebo učil děti číst, tak bych to chápala. Byla bych na něj pyšná, že dělá věci, na které já sama nemám dost odvahy. Impérium kvůli takovým „zločinům“ podniká trestné výpravy, zavírá lidi do vězení a popravuje je, ale na tom, že někdo naučí šestileté dítě písmenka, není nic zlého — aspoň ne v očích mého lidu, lidu Učenců.

Ale to, co udělal Darin, je zvrhlé. Je to zrada.

„Impérium nám zabilo rodiče,“ zašeptám. „A sestru.“ Chce se mi na něj křičet, ale slova mi drhnou v krku. Válečníci dobyli území Učenců před pěti sty lety a od té doby nedělají nic jiného, než že nás utlačují a zotročují. Kdysi byla říše Učenců domovem nejlepších univerzit a knihoven na světě. Teď většina z nás nerozezná školu od zbrojnice.

„Jak jen ses mohl přidat k Válečníkům? Jak se to mohlo stát, Darine?“

„Není to tak, jak si myslíš, Laio. Všechno ti vysvětlím, ale..“

Náhle se odmlčí, a když se domáhám slíbeného vysvětlení, jeho ruka vystřelí, aby mě umlčela. Pohodí hlavou směrem k oknu. Skrz tenké zdi slyším, jak dědeček chrápe, jak se babička ve spánku převaluje, jak vrká hrdlička. Známé zvuky. Zvuky domova.

Darin však slyší něco jiného. Z obličejů se mu vytratí všechna krev a očima mu probleskne hrůza. „Laio,“ osloví mě. „Nájezd.“

„Ale jestli pracuješ pro Impérium...“ *Proč chtějí udělat razii u nás?*

„Já pro ně nepracuju.“ Působí klidně. Klidněji, než jak se cítím já. „Schovej ten skicář. O ten jim totiž jde. Pro něj si přišli.“

Pak vyjde ze dveří a já zůstanu sama. Moje bosé nohy se pohybují asi tak čile jako vystydlá melasa, ruce mám zdřevěnělé. *Pospěš si, Laio!*

Impérium většinou podniká nájezdy za bílého dne. Vojáci chtějí, aby jim matky a děti z lidu Učenců přihlížely. Chtějí, aby otcové a bratři viděli, jak zotročují něčí rodinu. Ale jakkoliv hrozné jsou denní nájezdy, ty noční jsou ještě horší. Během nočních nájezdů se děje to, u čeho si Impérium nepřeje mít svědky.

Přemýšlím, jestli je to skutečnost. Nebo jenom zlý sen. *Je to skutečnost, Laio. Hni sebou.*

Hodím skicář do křoví pod oknem. Je to mizerná skrýš, ale nemám čas hledat lepší. Do mého pokoje se přibelhá babička. Její ruce, které bývají tak pevné, když v kádi míchá zavařeninu nebo když mi zaplétá vlasy, se nyní chvějí jako horečnatí ptáci a zoufale si přejí, abych byla rychlejší.

Odtáhne mě do chodby. Darin s dědečkem stojí u zadních dveří. Dědovy bílé vlasy jsou rozházené jako kupka sena a šaty má po-mačkané, ale v hlubokých rýhách v jeho tváři už není po spánku ani stopy. Něco bratrovi pošeptá, pak mu podá babiččin největší kuchyňský nůž. Nevím, proč se s tím vůbec obtěžuje. Když na něj dopadne serrská ocel válečnického meče, nůž se tak jako tak roztříští.

„Ty a Darin odejdete přes zadní dvůr,“ řekne babička a oči jí kmitají od jednoho okna ke druhému. „Ještě neobklíčili dům.“

Ne. Ne. Ne. „Babičko,“ vydechnu, a když mě postrčí směrem k dědovi, ztratím rovnováhu.

„Schovejte se ve východní části Čtvrti...“ Konec věty v sobě zadusí a upřeně se zadívá na okno vedoucí do ulice. Skrz dřevé

závěsy zahlédnu záblesk tekutého stříbrného obličejce. Sevře se mi žaludek.

„Maska,“ řekne babička. „Přivedli si s sebou Masku. Běž, Laio, honem, než se dostane dovnitř.“

„A co ty? A dědeček?“

„My je zdržíme.“ Děda mě něžně vystrčí ze dveří. „Dávej pozor na svá tajemství, zlatíčko. Poslouchej Darina. On se o tebe postará. Tak už běžte.“

Dopadne na mě Darinův vyhublý stín, bratr mě popadne za ruku a zavře za námi dveře. Shrbí se, aby splynul s vlhrou nocí, a tiše a s jistotou, kterou mu závidím, se pohybuje po písku na dvoře. Přestože je mi sedmnáct a jsem dost stará na to, abych dokázala ovládnout svůj strach, svírám jeho ruku tak pevně, jako by to byl jediný pevný bod v celém vesmíru.

Řekl, že pro ně nepracuje. Ale pro koho tedy?

Nějak musel proniknout k serrským kovárnám natolik blízko, aby mohl podrobně rozkreslit výrobní proces nejdůležitější zbraně Impéria: nerozbitných, zahnutých šamšírů, které zvládnou naráz probodnout tři muže.

Před pěti sty lety podlehl Učenci invazi Válečníků proto, že naše meče se pod úderý jejich kvalitnější oceli rozpadaly na kusy. Od té doby jsme se o zpracování oceli nenaučili vůbec nic. Válečníci si svá tajemství střeží jako lakomec zlato. Kdokoliv je přistižen poblíž městských kováren a nemá k tomu pádný důvod, riskuje popravu — ať už je to Válečník, nebo Učenec.

Pokud Darin nepracuje pro Impérium, jak se potom k serrským kovárnám dostal? A jak se Válečníci dozvěděli o jeho skicáři?

Na druhé straně domu se ozývají rány pěstí na dveře. Obcházejí tam těžké boty, cinká ocel. Divoce se rozhlížím kolem sebe a čekám, že uvidím stříbrnou zbroj a červené pláště imperiálních legií, ale zadní dvorek zůstává tichý. Svěží noční vzduch nedokáže

zastavit pot, který se mi řine po krku. V dálce slyším dunění bubnů ze Šerosrázu, vojenské akademie pro Masky. Ten zvuk naostří můj strach, takže se z něj stane tvrdý hrot, který mě bodá v hrudi. Tahle monstra se stříbrnými obličejí neposílá Impérium na jen tak ledajaké razie.

Znovu se ozvou údery na dveře.

„Jménem Impéria,“ zazní podrážděný hlas, „otevřete!“

Já i Darin ztuhneme jako jedno tělo.

„To nezní jako Maska,“ zašeptá Darin. Masky mluví jemně a jejich slova člověka protínají jako šamšíř. Než by legionář stačil zaklepat a vydat rozkaz, Maska by už dávno byla uvnitř a zbraně by řezaly na kusy kohokoliv, kdo by se jí postavil do cesty.

Darin zachytí můj pohled a oba myslíme na totéž. Jestliže Maska není s ostatními vojáky u vstupních dveří, kde tedy je?

„Neboj se, Laio,“ řekne Darin. „Nedovolím, aby se ti něco stalo.“

Chci mu věřit, ale strach je jako příliv, který mě tahá za kotníky a stahuje mě s sebou. Vzpomenu si na manželský pár, který žil vedle nás: před třemi týdny k nim vtrhli vojáci, uvěznil je a prodali do otroctví. Válečníci tvrdili, že to byli pašeráci knih. Pět dní poté jednoho z dědečkových nejstarších pacientů, třiadevadesátiletého staříka, který sotva chodil, popravili v jeho vlastním domě. Prořízli mu hrdlo. *Spolupracovník odboje.*

Co udělají vojáci s babičkou a dědečkem? Uvězní je? Prodají do otroctví?

Zabijí?

Došli jsme k zadní brance. Darin stojí na špičkách a odemyká petlici, když tu v uličce za sebou zaslechne skřípnutí a zastaví se. Lehký vítr slabě zasténá a vynese do vzduchu oblak prachu.

Darin mě odstrčí za sebe. Klouby na ruce, v níž svírá nůž, mu zbělely a vrátka se se záupěním rozletí dokořán. Po páteři mi jako prst přejede zděšení. Dívám se bratrovi přes rameno do uličky.

Nic tam není, jen písek se potichu přesypá. Nic než občasný náraz větru a zabedněná okna našich spících sousedů.

Vydechnu úlevou a obejdu Darina.

V tom okamžiku se z temnoty vynoří Maska a projde brankou.

II

ELIAS

Zběh bude před úsvitem mrtvým.

Jeho stopy se v prachu serrských katakomb klikatí jako stopy postřeleného jelena. Tunely ho vyřídily. Horký vzduch tady dole je příliš těžký a pach smrti a rozkladu je cítit až moc blízko.

Když si prohlížím stopy, vidím, že jsou už víc než hodinu staré. Stráže jsou mu v patách, ubožákovi. Když bude mít štěstí, zemře během pronásledování. Když ne...

Nemysli na to. Schovej batoh. Zmiz odsud.

Když vrazím ruksak plný jídla a vody do krypty ve stěně, ozve se praskání lebek. Helena by mi strašně vynadala, kdyby viděla, jak se chovám k mrtvým. Ovšem kdyby Helena věděla, proč tu vlastně jsem, znesvěcení krypty by jí nejspíš vadilo ze všeho nejmíň.

Ale ona to nezjistí. Dokud už nebude příliš pozdě. Hryže mě svědomí, ale zaplaším ho. Helena je ten nejsilnější člověk, kterého znám. Obejde se beze mě.

Ohlédnou se, připadá mi, že snad už posté. V tunelu je ticho. Zběh odvedl vojáky na opačnou stranu. Ale já vím, že bezpečí je iluze, které nesmím nikdy podlehnout. Pracuju rychle, vrším kosti zpátky do krypty, abych zakryl své stopy, a smysly mám nastražené, aby zachytily cokoliv, co vybočuje z normálu.

Ještě jeden den. Poslední den podezírání, skrývání a lží. Jeden den do ukončení studia. A pak budu volný.

Zatímco přerovnávám lebky v kryptě, horký vzduch se pohne jako medvěd, když se probouzí ze zimního spánku. Páchnoucí vzduch v tunelu protne vůně trávy a sněhu. Mám jen dvě vteřiny na to, abych vystoupil z krypty a klekl si, jako bych zkoumal terén a hledal stopy. Pak už Helena stojí za mnou.

„Eliasi? Co tu děláš?“

„Copak jsi to neslyšela? Někdo dezertoval.“ Soustředím svou pozornost na zaprášenou podlahu. Pod stříbrnou maskou, která mi sahá od čela až po dolní čelist, by měl být můj obličej nečitelný. Ale Helena Aquilla a já jsme spolu prožili skoro každý den našeho čtrnáctiletého výcviku na vojenské akademii Šerosráz. Nejspíš slyší i moje myšlenky.

Potichu kolem mě projde. Podívám se jí do očí, modrých a světlých jako teplé moře u jižních ostrovů. Na obličejí mi vězí maska, oddělená a cizí, zakrývá mé rysy i mé pocity. Ale k Heleně její maska lne jako nějaká stříbrná druhá kůže a já vidím, že se jí na čele, když se na mě zadívá, vytvoří nepatrná vráska. *Uklidni se, Eliasi, říkám si. Jenom pátráš po zběhovi.*

„Touhle cestou nešel,“ řekne Hel. Přejede si rukou po vlasech, které má jako vždy spletené do stříbřitě plavé koruny. „Dex vzal pomocnou jednotku ze severní hlídkové věže a šel s nimi do tunelu u jižní odbočky. Myslíš, že ho chytí?“

Pomocní vojáci, ačkoliv nemají tak špičkový výcvik jako legionáři a s Maskami se už vůbec nemůžou měřit, jsou přece jen nemilosrdní lovci. „Samozřejmě že ho chytí.“ Nepodaří se mi potlačit hořkost v hlase a Helena na mě vrhne tvrdý pohled. „Ta zbabělá lůza,“ dodám. „No ale proč jsi vzhůru? Dneska ráno přece nemáš hlídku.“ *O tom jsem se ujistil.*

„To ty zatracené bubny.“ Helena se rozhlédne po tunelu. „Probudily úplně každého.“

Bubny. Samozřejmě. *Zběh*, zaburácely bubny v polovině hlídky mezi půlnocí a čtvrtou ráno. *Všechny aktivní jednotky ať se shromáždí uvnitř*. Helena se musela rozhodnout, že se k honu připojí. Dex, můj nadporučík, jí řekl, kterým směrem jsem se vydal. Nijak ho to nezarazilo.

„Říkal jsem si, že se *zběh* mohl vydat tudy.“ Odvrátím se od svého ukrytého batochu a dívám se do jiného tunelu. „Asi jsem se mýlil. Měl bych dohonit *Dexe*.“

„Říkám to nerada, ale většinou se nepleteš.“ Helena zvedne hlavu a usměje se na mě. Znovu pocítím vinu, zavrtává se mi do vnitřností jako pěst. Až se dozví, co jsem udělal, bude zuřit. Nikdy mi neodpustí. *Nevadí. Rozhodl ses. Teď už si to nemůžeš rozmyslet.*

Hel prohrábne prach na podlaze půvabnou, zkušenou rukou. „Tenhle tunel jsem nikdy v životě neviděla.“

Po krku mi steče kapka potu. Nevšímám si jí.

„Je tu vedro a páchne to tu,“ řeknu, „jako všude tady v podzemí.“ Tak pojď už, chtělo by se mi dodat, ale to bych si rovnou mohl nechat vytetovat na čelo nápis „Mám za lubem něco nekalého“. Zůstanu zticha a se založenýma rukama se opřu o stěnu katakomb.

Bitevní pole je mou svatyní. V duchu odříkávám mantru, kterou mě naučil dědeček toho dne, kdy jsme se poprvé setkali. Bylo mi šest. Tvrdí, že slova ostří mysl, stejně jako brousek ostří čepel. Hrot meče je mým knězem. Tanec smrti je mou modlitbou. Smrtící rána je mým vysvobozením.

Helena se dívá na mé rozmazané stopy v prachu a sleduje je až ke kryptě s hromadou lebek, kde jsem si uložil ruksak. Pojala podezření a atmosféra mezi námi je náhle napjatá.

Ksakru.

Musím nějak odvést její pozornost. Zatímco se dívá střídavě na mě a na kryptu, líně a důkladně si prohlédnu její tělo. Neměří ani

metr osmdesát, je skoro o hlavu menší než já. Je to jediná dívka, která studuje na Šerosrázu. Její útlá, pevná postava, oděná v černé přiléhavé bojové uniformě, jakou nosí všichni studenti, vždycky přitahovala obdivné pohledy. Jen ten můj ne. Na to se přátelíme už příliš dlouho.

No tak, všimni si toho. Všimni si, jak po tobě chlípně pošilhávám, a začni se rozčilovat.

Když se jí podívám do očí, nestoudně jako námořník, který právě dorazil do přístavu, otevře ústa, jako by se do mě chtěla pustit. Pak se znovu podívá na kryptu.

Jestli si všimne batohu a dojde jí, co se chystám provést, je se mnou konec. Sice by to dělala velice nerada, ale zákon Impéria žádá, aby mě v takové situaci nahlásila, a Helena zákon nikdy neporušila.

„Eliasi...“

Připravuju si lež. Chtěl jsem odtud jenom na pár dní vypadnout, Hel. Potřeboval jsem čas na přemýšlení. Nechtěl jsem, aby sis dělala starosti.

DUM-DUM-dum-DUM.

Bubny. Automaticky převádím nesourodé údery na zprávu, kterou mají sdělit. *Zběh dopaden. Všichni studenti ať se okamžitě shromáždí na hlavním nádvoří.*

Zdělám se. Kdesi ve skrytu duše jsem naivně doufal, že se zběh dostane aspoň ven z města. „Moc dlouho to netrvalo,“ řeknu. „Měli bychom jít.“

Zamířím k hlavnímu tunelu. Jak jsem předpokládal, Helena mě následuje. Radši by zemřela, než aby neuposlechla přímý rozkaz. Helena je pravá Válečnice a Impériu je oddaná víc než vlastní matce. Jako každá správná Maska, která prochází výcvikem, si bere k srdci heslo Šerosrázské akademie: *Povinnost především, až do smrti.*

Přemýšlím, co by mi asi řekla, kdyby věděla, co jsem v podzemí doopravdy dělal.

Co by si myslela o mé nenávisti vůči Impériu.

Co by udělala, kdyby zjistila, že se její nejlepší přítel chystá zběhnout.